

BEFORE MEMORY ARRIVES

FERDINANDO FREGA

ANTEQUAM MEMORIA ADVENIAT

The Art of Attraction · 08

Cum infans nascitur, primum quod omnes aspiciunt oculi sunt.

Super cunas nos inclinamus, propius accedimus, colorem quaerimus.

Eruntne matris?

Eruntne patris?

Deinde medicus, aut nutrix, accedit et dicit quod nemo audire vult: colorem nondum exstare. Initio fere omnibus eundem esse. Cinereum, caeruleum dilutum, colorem eius qui nihil adhuc vidit.

Nam ita est.

Initio vitae obtutus communis est omnibus.

Vacuus est.

Et menses requirit ut impleatur.

Iris lente laborat. Paulum fusci deponit, paulum viridis, paulum nigri. Quasi corpus exspectaret ut intellegeret quem mundum aspicere deberet, antequam decerneret quibus oculis eum aspiceret.

Semper putavi postea non multum differre.

Cum illo vacuo obtutu nasci pergimus.

Et reliquum tempus in eo implendo consumimus.

Omnis experientia vestigium relinquit.

Omne gaudium umbram addit.

Omnis dolor aliam.

Itaque, nobis non animadvertentibus, oculi desinunt tantum pars corporis esse et fiunt tabularium.

Memoria tacita.

Deinde venit momentum quo veritatem simplicem et crudelem agnoscimus: saepe homines vere videmus tantum cum eos iam aspicere non possumus.

Et tunc memoria nos retro ducit.

Ad sententiam non dictam.

Ad telephorum dilatatum.

Ad visitationem quam facere potuissemus.

Ad amplexum quem pro certo habuimus.

Non, mentem non amisi.

«Paulo diutius patiens esto, lector, et rationem meam sequere.»

Quotiens de iis qui abierunt cogitamus, et de rebus quas dicere aut facere voluissemus?

Omnibus accidit.

Et iterum accidet.

Si hodie cum aliquo qui iam non adest loqui possem, patrem eligerem, matrem, avos, sororem, amicum familiarem.

Et semper eodem modo inciperem.

Dicerem:

«Ignosce mihi si tibi tempus quod merebaris non dedi.

Ignosce mihi si urgentia mea, proposita mea, cotidianum amorem mei sequi perrexi, non intellegens me quoque aliquando eandem viam quam tu ingressurum esse.»

Deinde mens etiam longius proficiscitur.

Saecula transit.

Iesum convenire velim, non ut eum interrogem, sed tantum ut eum audiam.

Galilaeum Galilei convenire velim, Einstein, Machiavelli, Michelangelo, Dantem Alighieri, Patrem Pium Pietrelcinensem, Kipling, John Fitzgerald Kennedy — et holitorem qui infra habitat, una cum domino cauponae vinariae.

Et deinde, quasi incantamento, omnes mulieres mundi audire velim.

Sine discrimine.

Nam unaquaeque aliquid diversum narrandum haberet.

Aliam rerum perspectionem.

Aliam fabulam.

Aliam veritatem.

Et tamen, pedibus firme in terram redeuntibus, ad similitudinem pervenio quae mihi pulchra videtur.

Si omnia quae creamus, omnia quae pretium habere credimus, omnia quae aliquid aliis relinquere possint, cum hominibus in tempore non communicantur, tunc semper idem accidit.

Venit dies quo aliquis dicet:

«Quam dolendum. Eum cognoscere voluissem.»

«Quam dolendum. Eum audire voluissem.»

«Quam dolendum. Scire voluissem quid sentiret.»

Sed culpa eorum quae non videntur numquam in eo solo est qui creat.

Saepe in iis est qui ea in tempore non ostendunt — et hic, ut semper, mulieres magistrae sunt: sciunt quomodo videantur.

Et in iis est qui decernunt quid videatur: in interreti. Si Google tibi conspicuitatem non dat, nemo te legit — nisi solvis.

In iis qui non sinunt homines animadvertere quid ante ipsos oculos fiat.

Nam memoria fere semper postea advenit.

Obtutus contra, si fortuna favet, in tempore advenit.

Ferdinando